

A teozófus és a háború

Szegedy Maszák Leona (1914-18 között)

A kezdő teozófusok zavarba jönnek a háború gondolatára, mert nem bírják összeegyeztetni a világ haladásával a gondolatot, hogy a mai emberiség ölést, sőt tömeggyilkosságot üzhessen. ... Ehhez szükséges, hogy a háborút magasabb nézőpontból szemléljük, hogy megértsük, miképp engedhetik ezt meg a felsőbb hatalmak, akik (bármilyen néven nevezzük) az emberfaj tökéletesedését irányítják. A kérdés szorosan összefügg a szenvedés, a halál és igazságszolgáltatás kérdéseivel.

A szenvedés misszióját, nemesítő hatását minden vallás tanítja, sőt részletesen fejtegeti és a világon kívül álló gondolkodók is kénytelenek tapasztalatokat szerezni az események útján. Például a mostani időben is sokan tapasztaltuk mennyi részvétet, nemes együttérzést váltott ki már is a háború, ami mind a testvériesülés megvalósítása felé vezet, tehát haladás.

A halál nem az a rém már, aminek régebben nézték, csak a rosszul informált egyén fél még az átmenettől. A felvilágosított egyén tudja, hogy a halál szükségessé válik, mikor a tökéletlen fizikai test nem bírja meg valamely okból az élettöbbletet, mely a szellemi ember (vagy népiesen: a lélek) növekedésével együtt jár, vagy mikor az egyén olyan holtpontra jutott, hogy kellő fejlődését a külső körülmények akadályozzák, amit rendszerint nem is tud a környezet meglátni, tehát nem érti, miért történt. A. Besant mondja, hogy a jóságos természet kiveszi az embert abból a testből, amely nem azon az utón indult, amelyik az ő igazi fejlődését elősegíti.¹

Az európai ember sokszor fellázad még ez ellen, mert az életet a testtel azonosítja, bár látja, hogy minden testnek az a vége, hogy meghal, mert minden véges földi forma véget ér, ellenben örökké él a gondolat, mely létrehozta és élte.

Holtpontra jutott egyénnek megváltás a halál, mert kedvezőbb körülmények közé helyezheti. A tömeg a sok egyénből áll, tehát a sok egyén karmája: tömegkarma stb. (Lásd A. Besant „4. Manual.” Kezdők kedvéért megemlíti, hogy a „Karma” az ok és okozat törvénye, tehát igazságszolgáltatás és nem csupán egy földi életet ölel fel, hanem ellenkezőleg, elmúlt életek következménye, amelyre most nem emlékezünk.) Tömeges katasztrófákról szólva megemlíti, hogy a karma törvénye csoportosítja egy helyre azon egyéneket, akiknek közös a sorsuk, pl. akiknek háborúban kell részt venniük, ott születnek, ahol háború lesz; a felgyült gonosz gondolatformák ereje idézi elő a társadalmi felfordulásokat, lázadást, háborút stb., mint a légtérben felgyült villamosság a viharokat. De még az elemek vihara is összefügg a gondolatok által indított áramokkal, az „elementálok” révén. (Lásd ugyanott.) A történelem és hagyományok, valamint a közelmúlt is bizonyítják, milyen istenítélet jellege van a katasztrófáknak, ha összevetjük, hogy mindig erkölcstelenség, gonoszságok, morális törvények elleni kihágások előzték meg a nagy földrengéseket vagy vulkanikus kitöréseket; mint pl. ismeretes a Messinában énekelt dal, amelyben karácsonyra földrengést kértek a „nemlétező” istentől. Martinique szigetén a Mont Pelée kitörését megelőzőleg St. Pierre lakói húsvétkor egy disznót felfeszítve körülhordoztak, az oltári szentséget lovak elé dobták stb. Sodoma és Gomorha, ahol szintén vulkanikus kitöréseket bizonyít a geológia és végül Atlantisz elsüllyedése, az özönvíz ...

A mai emberiség éppen a krízist éli, amikor leghevesebb a küzdelem az isteni és állati erők közt; egy ciklus vége ez, nagy leszámolás, amikor az alsóbb síkokon felgyült rossz erők kipattannak, kitörnek, aminek meg kellett egyszer lennie. Most dúlnak és véghez viszik a nagy leszámolást, ez a „kiválasztás”, amikor a jobb törekvésűeket a rosszabbaktól elkülönítik, a „miképp a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől” (Máté 25.) a konkolyt a búzától stb., tehát az evolúció gyorsítása ez, amely a jók elválasztásával azok fejlődését elősegíti. Az egyes ego pályáján a haladásnak egyik leggyorsabb módja a harctéri halál; nagyszerű alkalom a hősiesség önfeláldozására, régi bűnök leszolgáltatása, nagy adósságok törlesztése egyszerre. Ha meggondoljuk, hogy régebben, amikor a mostani katona pl. előbb inkarnálódva lehetett, milyen gyakori dolog volt az emberölés, a magánbosszú, téves becsületkérdés stb., sőt még a mai napig is egy-egy falusi „bicskázásakor” milyen kis kérdés

¹ Hints on the Study of the Bhagavad Gita.

egy emberélet – bizony-bizony azt látjuk, hogy sok-sok embernek lehetett előírt végzete az erőszakos halál, mert ő ölt valamikor, tehát karmájában van és ezt az önzetlen, önfeláldozó hősi halállal válthatja meg legszebben. Az igazi teozófus nem is fog igaztalanságot vagy sorsharagot keresni, amikor esetleg fájlalja egy kedves emberének elesését. A germán mitológia tanította, hogy az elesett hős rögtön a Walhallába kerül. A keleten tanítják, hogy a baleset vagy szerencsétlenségben megholtat a Dhyan-Chohanok, nagy arkangyal-szerű Lények fogják föl azonnal és gondjaikba veszik. Tehát ez megfelel az igazságérzetnek is, ha öltél fegyverrel (szabad akaratodból) fegyver által halsz meg, de ha elested hősi önfeláldozó harcban, szenvedés nélkül mérsz át a hősök mennyországába. Ez a hindu harcos, a ksattrija kötelessége, erénye és jutalma.

A teozófus tudja, hogy csak a forma küzd; a régi formát, amelyből az emberiség kinőtt, mint a gyermekruhából, összetörik és újat alkotnak, mint ahogy az „újborn új tömlőbe” teszik. Új világrend, új intézmények jönnek, tehát ez is az evolúció gyorsítása – tisztító tűz – amely után újjászületés következik.

A teozófus kutatja az isteni törvényeket, hogy ezeket megismervén együttműködjenek velük, igyekszik elősegíteni a felsőbb princípiumoknak az alsókon való uralkodását, igyekszik megcsinálni az összeköttetést a felsőbb síkokkal és önmagát vezetéknek állítja a felsőbb erők beözönlésének szolgálatába: ezt a meditációban éri el, amint azt Wedgwood cikkéből (1. a Teozófia 1914. márc. számában „Meditáció kezdők részére”) részletesen megtanulhatjuk. A cikket ajánlatos elolvasni.

Rövidem jelzem a fonalát. A fizikai és étertestből gondolatban kiemelkedve, az ember elhagyja a fizikai síkot, érzelmei megtisztítása után az asztrálból is kiemelkedik és gondolataiban él egy pillanattig, gondolatait csupán a felsőbb cél szolgálatára állítva be, abból is kiemelkedik és a felső mentális vagy kauzál-testen, a buddhin és nirvána-síkon át mind feljebb emelkedik, föl az „Atyáig“, ahol örök a nyugalom, béke, szeretet és egység érzete. Ott az ős erő- és fényforrásba merül egy percre, aztán lehozva ezt magával az atma-, buddhi-, kauzál-testeken át a mentálba, onnan az asztrálba, végül az éter és fizikai testbe tér vissza, miközben beragyogja az összes testeit és szétárasztja mindenüvé a felsőbb erőt, szeretetet, értelmet, amely hatalmas segítő és védő erőként sugárzik szét az alacsonyabb síkokra és áldást terjeszt.

Egyszerűbb eljárással is lehet, a lélek járt útján. Lendüljön föl röpimával a neki legmagasabb Lényig, pl. Krisztusig és képzelje el, hogy amint a tükörrel bírja vetíteni a fényt a legsötétebb zugba, úgy az ő lelkületén keresztül a Krisztus szeretetét vetíti oda, ahol legjobban kell, pl. a háború borzalmai között küzdőkre.

Minden itt lent megnyilvánuló erőnek van fizikai anyaga, amit némely finomabb erőnél csak az úgynevezett érzékenyek (sensitivek) vagy másodlátók, (clairvoyantak, hellseherek stb.) látnak, illetőleg hallanak vagy éreznek meg az átlag-ember mai fejlettségi fokán; valamikor azonban általános lesz. Egyelőre e ritkább, de mégis tényleg létező sensitivek leírásaira kell támaszkodnunk. Mikor gondolaterővel létre akarunk hozni valamely tüneményt, képzelőerővel megalakítjuk a formáját, hogy megtölthessük azzal az erővel, amellyel hatni akarunk. Minden, ami van, előbb a mentálison létezik, azaz előbb elképzeljük, amit csinálni akarunk, és hogyan akarjuk, tehát képzeletben megteremtjük. Mindenki tudja, mekkora hatása van a képzelőerőnek. A látók szerint az isteni kegyelem megnyilvánulása fehér fénynek látszik, a szeretetét világos rózsaszínű, felhőszerű.²

Tehát képzeljük el azt, akit vagy amit védeni akarunk, egyes embert vagy sereget vagy várost – bármit, – és vegyük körül erős fényvel, tartsuk fénybe burkolva percekig, legalább is két percig. Az már hat. Ez által realizáljuk az isteni védőhatalmat, amint gondolatformáját odaállítjuk. Továbbá mivel a szeretet vibrációi világos rózsaszínűek és a szeretet, mint tiszta erő sok rosszat távol tart, készítsünk belőle kedveseinknek védőburkot ugyanígy, pl. egy nagy fénylő tojásforma rózsaszínű napot képzeljünk és burkoljuk bele őket, állítsuk a közepébe. Tapasztalataink szerint csodás hatása van: a beteg gyógyul, a szenvedő megenyhül, a szomorú vigasztalódik. (Ugyanígy lehet harag ellen is dolgozni, megbékítő hatást is lehet elérni vele.)

---

² Erre nézve bővebben C. W. Leadbeater: „Thought-forms” (Gondolat-formák, megj. németül is: „Gedankenformen” c. művében.

Ne felejtsük, hogy a gondolat él és terjed. Saját gondolatainkat koncentrálnak vetíthetjük. Ugyanakkor tehát, amint így magunk előtt tartjuk a fénybe burkolt védencünket, elmondjuk neki, amit akarunk. Kitartóan ismételve az egész eljárást, bámulatos eredményeket láttunk már. Roppant sok rossz áramot vagy gonosz magnetizmust visszatart az illetőről. Kezdőknek megemlíti, hogy a külső körülmények sem egészen mellékesek a meditálónál, pl. testi tisztaság, csend, kényelmes elhelyezkedés stb. mind könnyíti a dolgot. Legjobb tehát reggeli fürdő, vagy mosdás után reggeli előtt, (mielőtt t.i. az étellel elektromagnetikus hullámokat indítunk a testben), zavartalan csendben, bezárkózva, arccal keletnek fordulva, gerincet egyenesen, de kényelmes szabad helyzetben tartva, leülni, (hogy meg ne fázhasson, különösen a lábat jó betakarni), olyan kényelmesen, ahogy leghamarabb elfelejtheti a testét, de ne annyira, hogy el is aludjon (mert az hamar megkísérti). Aztán a figyelmet teljesen koncentrálnak imádkozni, vagy a mestereket invokálni, lehetőleg világosan elképzelni az illetőt, körülvenni a fényvel stb., elmondani neki, amit szeretne tudomására hozni stb. Ajánlatos „mantramokat”³ mondani.

Ilyen például:

„Az isteni hatalom körülvesz, a szent fény beragyogja lelki nyomorod és vágyódásod óráját. Amen.“

Vagy pl: „az isteni erő, amely mindent áthat és él, benned él, körülötted van, megoltalmaz és megvéd. Amen.“

A vallásos keresztény lelkek legjobban teszik, ha Jézus Krisztus személyét állítják oda, így szemléltetően és könnyen csinálják meg az összeköttetést a legfelsőbb síkokkal. Aki mást nem bír, csak ismételt sokszor egy ilyen mondást és „áment“ mond utána, az is segített. Egyáltalán: mindent sokszor ismételt, ez az egyik titka a sikernek, hogy a szép tiszta vibrációk állandósuljanak az illető aurájában, ez javít is, véd is.

Ha mindenki csak kicsiben, csak magáért dolgozik is, már sokat nyertünk, és ha mindenki felhasználja azt a nagy erőt, amit hiábavaló aggodásra és siránkozásra vagy félelemre elpocsékol, azal meg lehet menteni egy fél országot. Tekintve, hogy a félelem a veszedelmet közelebb hozza, az aggodalom a baj bekövetkezését elősegíti, már ezért is jó volna, ha mindenki összeszedné minden erejét és ilyen módon hasznosan gyümölcsöztetné. Kétszeres a haszon, először: mert nem okozott kárt, amint szokott, másodsor: mert ez alatt ténylegesen használt. Többen vagyunk, akik e módszer varázserejét személyesen kipróbáltuk, mégpedig feltűnő eredménnyel. Azonban a kitartás a fő kelleke, mert az elején sokan nem bírják jól csinálni, pl. a rózsaszint vagy a fényt nem bírják rögtön kiváltani, de idővel bizonyosan megjön az is és megszerez a hatása.

A koncentráció is nehéz az elején, de azt az erős érzések nagyon megkönnyítik és most elég nagy érzelmek dűlnak. Bár megértenék olvasóim, hogy azokat a dűlő érzelmeket meg lehet zabolázni, mint a vad paripát és hasznos erővé változtatni. Gyönyörű példákat hozhatnék fel saját tapasztalatom köréből, ami mind azt bizonyítja, hogy a jóakaratot segítik felülről, mert bár technikailag igen tökéletlen volt az eljárásom számtalanszor, mégis csodás eredményeket láttam. Ezért ne csüggedjen senki, de tiszta szándékkal, erős szeretettel fogjon hozzá és csinálja. A szabályok nem fontosak, néha nem lehet a külső elrendezést sehogy sem beállítani és mégis megvan az eredmény. Engem magamat súlyos rosszulétekből emelt ki valaki, egy buzgó imával.

Sokszor hasonlították a tükörhöz a lelket reflektáló képessége miatt. Céltudatos tréning mellett nagyon lehet fokozni és ilyenformán folytonosan működhet az emberiség haladásán, segíthet a felső princípiumokat megszólaltatni és belső békét adhat még zavaros háborús események között is. Minden komoly meditáló úgy óhajtja irányítani a harcos működését, hogy rossz karmáját leszolgálja, de ne ugyancsak rosszat készítsen elő; mert azzal, hogy csak kötelességből öl és nem gonoszságból, nem terheli karmáját. Mellesleg mondva Blavatsky említi, hogy a „retrograd“ teremtményeket, amelyek nem elősegítik, hanem hátráltatják a fejlődést, mint pl. a csótány, szúnyog, légy stb. nemcsak szabad, de kell is pusztítani, mert károsak a fejlődésre.

---

³ Keleti ima-formulák.

Még egy megnyugtató példát találunk, a „Bhagavad Gitában.“ Itt Shri Krisna, aki némileg a mi Jézus Krisztus fogalmunknak felel meg, tanítja Ardzsuna királyfit, aki nem akar háborút viselni, hogy neki most éppen ez a kötelessége; sőt vonakodása után maga Krisna megragadja Ardsuna nyilát, mire a királyfi megérti, hogy ez az ő Ksattriya-kötelessége és utána rohan a harcba. A Bhagavad Gitát sokan ismerik, azért csak röviden utalok rá.⁴

Most általánosan nagy a lelkesedés és buzgalom a segítő-akciók iránt, azonban sokan vannak, akik egészségi állapotuk vagy anyagi helyzetük miatt fizikai segítséget nem képesek nyújtani. Ezek búsulnak, amíg rá nem jönnek, hogy nemcsak a fizikai síkon van mód a segítségre, hanem az asztrálon is, amit szegények és betegek is megtehetnek. A meditációt a sebesültekre is kiterjeszthetik, egész kórházakra, betegszállító kocsikra, ápolókra, orvosokra, főképpen azokra, akik harcvonalban kötöznek, stb.

Ha a karmikus szenvedést a szeretet hatalma nem veheti is el egészen, enyhíteni mindig tudja, sőt az egészet módosíthatja. Aki a meditációt nem bírja, imával is segíthet, azzal hogy folyton győzelem, bátorság erő, egészség, kitartás gondolatait küldi és ezzel telíti az illető atmoszféráját és megrögzíti aurájában ezeket a vibrációkat, úgyszólván hozzászoktatja agyát ezekhez a gondolatokhoz. A küldő jó gondolatai magnetikus úton köré gyűlnek, és átadják neki a hasznos gondolatok erejét, kizárva a rosszakat, – míg ellenkezőleg az aggodalom minden bajnak megnyitja az ajtót. Nemrég hallottam egy anyától, hogy amikor folyton féltette gyermekeit, a legtöbb betegséget megkapták. Erről az új amerikai gyógy mód sok érdekes és értékes dolgot mond. (L. Divine Science stb.)

Éppúgy a halottal szemben a lehető legkárosabb tévedés a siratás, annyira szenved tőle szegény; ezt a néphagyományok is bizonyítják. Hányszor kapnak intést a túlvilágról a gyászolók álomban vagy megézés útján, hogy ne sirassák őket, mert nekik ott jobb, a siratás pedig nagyon fájóan zavarja őket. Ellenben a szeretetteljes biztató imákat üdítőnek érzik, sokszor megköszönték nekem is. A gondolatformák között mint őrző angyalt látják az anya imáit a gyermek körül. Ennyit mindenki megtehet, hogy két percet gondolkodjék egyfolytában és ezt többször ismétlje, ahányszor ráér. Szerencsés időpont a dél, legnagyobb lévén a napból az erőkiáradás és a napkelte előtti és napnyugta utáni óra szintén igen erősen magnetikus, ellenben este tíztől reggel kettőig az agynak pihennie kell.

Van tehát alkalom elég, csak akarni kell, az egész nap folyamán, sőt rendelkezésünkre áll az éjjel is, amíg a test pihen és az öntudat a fizikai agyvelőből kivonul az asztrál-síkra, ami minden elalvásnál megtörténik. Ezzel elértünk a segítségnyújtás másik hatalmas módjához, amit asztrális munkának nevezünk, ezt Leadbeater „Unsere unsichtbaren Helfer” c. munkájában részletesen leírja. Mindenki könnyen kifejlesztheti magát asztrál-segítővé, ha erősen kíván segíteni és ezzel a vággyal fekszik le esténként úgy, hogy lehetőleg ez legyen utolsó gondolata, amivel átmegegy a másikat öntudatba, amiről ugyan nappal nem szokott tudni, de ez a tényálláson nem változtat. Lényegében az alvás és a halál ugyanaz, csak időtartamra nézve különböző. Vagy két nap között terjed egy éjjelre vagy két földi élet közt egy periódusra. Alváskor az „ezüstszalag”, a kötelék test és lélek között kinyúlik, a halálnál megszakad, hogy később megfelelőbb új testtel kötődjék össze.

Tapasztalat szerint az ember többnyire azzal foglalkozik álmában, ami nappal érdekli, a látók látják is hogyan folytatja rendes gondolatmenetét. A problémára „alszik egyet” és sokszor megvan reggel a megoldása, mert az asztrálon megkereste. Már most, ha valaki egész nap önzetlenül aktívan működteti gondolatait és érzéseit (kama-manas) éjjel gépiesen folytatja ugyanazt. Idő és tréning dolga, hogy az emlékéet át tudja hozni hibátlanul a fizikai agyba. Ez rendszeren csak évek múlva jön meg, de addig is a látók bizonyossága szerint, habár nem tud is róla, mégis sikerül elvégezni munkáját. Felkeressük, akit akarunk, akár élő, akár „halottat” és segítségére tudunk lenni. A mi ismereteink szerint „halott” nincs, csak testen kívül élő, mert az átmenet egyik életformából a másikba nem jelenti az élet megszűntét; ami itt halál, a túloldalon megszületés, itt elutazás, ott megérkezés.

Most aktuális, hogy segíteni menjünk katonáinknak, hogy győzelemre segítsük az igazságot. Védjük, oltalmazzuk őket, mert jó sugallatokkal hasznukra lehetünk. Nemrég hallottam, hogy egy fiatal

---

⁴ Ezt a témát fejtegette a Teozófia októberi számában Toperczer Ákosné „Néhány szó a háborúról” c. cikkében. Szerk.

katona lábába kapott golyót, mert „véletlenül” megfordult fektében, máskülönben fejébe kapta volna. Ilyen „véletleneket” igyekeznek az asztrál-segítők előidézni minden téren, sőt a célzás pillanatában befolyásolható a golyó, azaz a célzó is. Mi, akik minden éjjel indulunk „véletleneket” intézni, nagy megnyugvással vettük tudomásul ezt is, mert az ifjú katona listánkon van védenecink között. Még megemlítem, hogy újságot nem igen olvasván, utólag értesültem a fegyverszünetről és szinte csodálkozva konstatáltam, mennyire talál saját észleleteimmel azaz asztrális emlékeimmel.⁵

Az asztrál-segítőkről Leadbeater azt mondja, hogy legnagyobb részt éppen emberek, azaz élő férfiak, nők sőt gyermekek. Tehát éppen ránk vár most ez a feladat. Kellékei önzetlen jóakarát és bátorság. Szem előtt kell tartani, hogy az asztrál-testet nem érheti sérelem; nem szabad megijedni, mert esetleg megijedés érzetével ébred fel. Ha nem fél, semmi baj sem érheti, ha engedi magát megijeszteni (amit néha megkísértésképpen megpróbálnak), áthozhat valamit fizikai testére, mint amikor Mrs. Besant egy hajó katasztrófájánál segítvén, megijedt egy dülő árboctól, karján kis zúzódással ébredt fel. De ez sokkal inkább vonatkozik a már öntudatosan működőkre, mint miránk kezdőkre, akikre még vigyáznak. Mindenesetre jó, ha jóakarató erőfeszítéseinket egyik felső vezetőnek szolgálatára felajánljuk. Ez mindenképpen biztos.

Ha emlékezni szeretnénk, tegyük hozzá a szándékot még, hogy „emlékezni akarok rá”. Láttam most egy esetet, amikor valaki pár heti igyekezet után, (sőt még hamarabb is) emlékezett, hogy a táborban volt. Az illető nagy altruista, tehát öntudatlanul rég dolgozhatott az asztrálon, mert az ilyen egót némely esetben „felébresztik” az asztrálon és felhasználják a vezetők.

Minden okkult munkánál legfontosabb tényező a szándék tisztasága és önzetlensége. Ezt nem lehet soha eléggé hangsúlyozni, mert az egyetlen, ami a fehér mágiát a fekete mágiától megkülönbözteti: az indító szándék tiszta vagy nem tiszta mivolta.⁶

Második fontos kellék a komolyság. Ne léha kíváncsiságból próbáljon behatolni a láthatatlan birodalomba, mert annak nagy veszélyei vannak, és ha a tisztaság páncélja nélkül indul felé, nincs, ami megvédje a váratlanul felbukkanó, visszariasztó látványoktól. Nem jó idő előtt kifejleszteni bizonyos okkult erőket, mielőtt azokat a képességeket kifejlesztette, amelyekkel uralkodni tudhat felettük.

Azért a kezdő okkultista, aki meditációra vagy éjjeli asztrál-munkára képezi magát, jól teszi, ha különösebb tüneteket venne észre, egy járatosabb egyént megkérdezne felőlük. Szívesen felelek magam is kérdésekre, akár szóval, akár magánlevélben vagy lapunkban. Egyelőre óva intek mindenkit, nehogy a látományokat elősegítse, ha még oly gyönyörűek is, jobb, ha azt mondja olyankor: „nem akarok látni semmit”. Később, mikor a Mesterét megismerte, a tanítvány kívánhatja őt látni, de ez még most messze van a legtöbbnél. Most jobb semmit sem látni, mert láthat esetleg rémes dolgokat is, amiket most nem bírna elviselni. Továbbá nekünk a belső szellemi erő belülről kifelé való fejlődését kell elősegítenünk, nem kívülről befelé jövő idegen hatásokat levezetni és erősíteni. Csak a legfelsőbb isteni sugallatok számára kell a lélek legbelsőbb titkos ajtaját nyitva tartani.

Nagyon egészséges a gondolaterő fejlesztése, (Lásd A. Besant *Denkvermögen*) öntudatosan, pozitívan, belülről kifelé, mint a növény is belülről kifelé nő, belső életelv, törvény vagy princípium erejéből. Ellenben veszedelmes a passzív magatartás vagy a naiv bizalom, amely minden ajtót kitar és minden jövevény impressziót vagy gondolatáramot gyanútlanul beereszt. Ez sokszor megtéveszt, bénít, gátolja a belső szabadságot, néha médiumitást vált ki, sőt hisztériát. A legmagasabb sugallat mindig lágy, kimondhatatlanul gyengéd erő, még amikor erősen-intenzíven jelentkezik is. A nagyon heves ösztönzéseket meg kell vizsgálni.

Az asztrál-látás valamikor általánossá lesz, mint a rendes látás. De most még nem jó erőltetni. Egyáltalán semmit sem kell erőszakolni, hisz' a füvet sem ráncigáljuk ki a föld alól, sem a bimbót nem tépjük szét, hogy hamarabb nyílják ki, hanem mindent a természetes fejlődés törvényszerű menetére bízva, bölcsen és türelmesen segítségére jövünk, de soha semmit sem erőszakolunk, mert az erőszak nem törvényes. A láthatatlan segítők közt néha fejlettebb Lények is részt vesznek, a ma-

⁵ A cikk szeptember közepén íródott, amikor az osztrák-magyar sereg Lemberg alatt védelmi állásba helyezkedett.

⁶ Lásd Blavatsky „Practical Occultism.” A mágia a természeti erők mélyebb ismeretén alapuló bűvös tudomány.

gasabb síkokról lenyúlnak; a népmondák és a történelem minden korszakban említnek eseteket: pl. Theseust látták Marathonnál; a hunok csatájában holt vitézek feltámadnak. Szt. László legendája szerint: a moldvai csatában Szt. László megjelenik, „vállal magasb mindeneknél, sem azelőtt, sem az óta nem látták őt a seregnél”, megmenti a magyarságot a tatároktól. Ez mind oly ismeretes, hogy nem kell időt tölteni vele, csak mellékesen említem az okkultistának érdekes részletét az utolsó strófában:

„Bizonyítja a templomnak
Egy nem szavajátszó őre,
Hogy három nap a templomban
Lászlót hiába kereste,
Negyednapra átizzadva
Találtatott boldog teste”.

A segítség három síkon történhet, a fizikai-, asztrál- és mentál-síkon és tekintve, hogy minden cselekedet a mentálról indul, mert a gondolat és érzelem síkján vannak az okok, épp oly fontos munka az, amit az okok régiójában végezhetünk, ha tisztítólag tudunk ott munkálkodni. Ehhez már nagyobb pszichikai erőáram szükséges, azért kell, hogy mennél több egyed tegye hozzá a maga kisebb áramát. Amint a sok vékony szálból vastag kötelet fonnak, úgy össze lehet olvasztani a harmonikusan együtt dolgozó gondolaterőket egy nagy erős árammá, amely aztán jelentékeny hatást tud gyakorolni. Mindenesetre fontos minden egyed különálló gondolata is, mert vagy a jó vagy a rossz energiát szaporítja. A keserűség, harag, indulat, bosszú stb. mind a háborút okozó érzelmek tömegéhez csatlakozik és gyarapítja. A lelki emelkedettség, nyugalom, szeretet, részvét, bátorság stb. a jótévő feloldást segítik elő és az eszmék és érzelmek tisztulása az okok világában megkezdí a kibontakozást az okozatok régiójában, vagyis a fizikai síkon, a földön.

Kevés vérontás, békés győzelem volna az ideális befejezés. Azért kívánatos, hogy mindenki hordja magában a felvilágosodottság, igazság és béke szellemét és építse bele a maga követ a világ-béke alapozásába.

Megemlítem még, magyarázatul, hogy az ilyen színvetítésnél „elementálok” állnak szolgálatban, lévén minden külön színsugarhoz tartozó elemi lények, akikre kötelező parancs az ilyen „színhang” vagy „énekítő szín”, amint A Besant „Karma” Manual 4-ben nevezi. A mentálon már Dévák segítenek, amint meg van írva, hogy „az angyalok szolgálnak az embereknek”.

Bővebben itt nem lehet magyarázni, komoly kutató a forrásmunkákban megtalálja.

Az ember nem izolált lény, az asztrálon is, mentálon is folyton kapcsolódik a környezettel, gondolatai és érzelmei által folyton befolyást gyakorol másokra és a közre. Tiszta gondolkodású ember egész környezetére tisztítólag, emelőleg hat. Ezért folyton értékes munkát végezhet, nemzete érzelmanyagát nemesítheti, erősítheti. Folyton szolgálhatja a fejlődést-vezető felsőbb Lényeket, kellő szigorral rostálva magát, mert amint egy önzetlen, nemes felbuzdulással kinyithat egy Buddhizsilipet (isteni inspiráció), úgy momentán elzárhatja azt egy szeretetlen ítélettel vagy önző gondolattal; sőt ami még rosszabb, kinyithatja az alacsony rosszindulatú elementáloknak a bejárást. Aki a haladás ösvényére lépett annak, kétszeresen kell ügyelnie, mert amint a nagy élethullám keresztül megy rajta, minden hajlamát éleszti, erősíti, tehát ezért az elején a tanítvány kínosan érzi, hogy érényei növekedése mellett párhuzamosan erőt nyertek hibái is. Azért nagy energiával kell pusztítani magából a tökéletlenséget. Ez lépésről-lépésre könnyebb lesz, éppen a test automatikus tendenciája folytán,⁷ azaz mert a megszokott dolgot gépiesen ismétli. Azért nincs miért csüggedni, a siker bizonyosan lépést tart a jószándékkal.

A kivált isteni szikrát, az emberi lelket mind gyakrabban merítsük bele az ős fénytengerbe, amelyből ered, az istenségbe és a megtisztult vezetéken át mind tisztábban és gazdagabban ömlik le az isteni élet az egyéneken át a világra.

A. Besant gyönyörűen írja le a haladás fokozatait, amint az elején csak percekig meditál, később tovább, aztán még tovább, míg végre egy állandó meditációvá válik egész élete, mert öntudata ál-

⁷ Itt nemcsak fizikai testről van szó.

landóan a legmagasabb régióban marad, még a legbanálisabb kötelesség teljesítése közben sem szakad meg összeköttetése a legfelsőbb létsíkokkal, mint a jóginál, a szentnél, aki „eggyé lett az Atyával”.